

Малібу охоплює полум'я.

З Малібу таке часто трапляється.

Рівнинами Середнього Заходу прокочуються торнадо. Південні штати потерпають від повеней. Біля Мексиканської затоки лютують урагани.

А Каліфорнія горить.

Полум'я не раз охоплювало цей край, коли за п'ять століть до нашої ери тут жило плем'я чумаші. І в 1800-х, коли сюди прийшли іспанські колонізатори. І 4 грудня 1903 року, коли ділянкою, яка зараз називається Малібу, володіли Фредерік і Мей Рінджі, — тоді полум'я охопило тридцять миль узбережжя та знищило їхній вікторіанський будиночок на пляжі.

Полум'я охоплювало Малібу в 1917 і 1929, коли сюди вже дісталися перші кінозірки. У 1956 і 1958 — коли до берегів Малібу звідусіль стікалися лонгбордисти й кралечки в купальниках. У 1970 і 1978, коли в його каньйонах оселилися хіпі.

Полум'я охоплювало Малібу в 1982, 1985, 1993, 2003, 2007 і 2018. І це не враховуючи регулярних малих пожеж.

Малібу притаманно горіти.

. . .

Сьогодні на в'їзді сюди стоїть знак з написом «Малібу: 43 кілометри мальовничої краси». Містечко, затиснуте між океаном і горами, витяглося узбережжям майже на сорок вісім кілометрів. По всій довжині його перетинає Тихоокеанське шосе, воно ж ТОШ.

На захід від ТОШ — довжелезна низка пляжів, що їх омивають кришталево-блакитні води Тихого океану. Обабіч шосе, змагаючись за ліпший краєвид, тісняться довготелесі будинки. Берегова лінія порізана, скеляста. Хвилі бадьорі, пінисті. У повітрі пахне сіллю.

На сході від ТОШ — неосяжні посушливі гори. Тут горизонт заповнюють усі відтінки брунатного: пустельні чагарники, поодинокі дерева, крихкий підлісок.

Це земля засухи. Порохова бочка. Подих вітру — її благословення і її прокляття.

Гарячі потужні вітри Санта-Ана, що дмуть із внутрішньої частини материка до узбережжя, завиграшки перетинають долини й перемахують через гори. За легендою, ці вітри — посланці хаосу та розрухи. Але насправді вони — каталізатори.

Найменша іскра в посушливому лісі може перерости у геєну вогненну. Червоно-помаранчеві язики полум'я пожирають усе на своєму шляху, вивергають густий чорний дим, що затягує собою небо й затьмарює сонце. Попіл кружляє і падає, немов сніг.

Місцева рослинність — кущі, чагарники, дерева, — як і місцеві оселі — будинки, особняки та бунгало, а також ранчо, виноградники й ферми, — іде з димом, залишаючи по собі лише випалену землю.

Світанок Малібу

Але ця земля — знову молода, готова дати життя чомусь новому.

Винищення. А тоді — відродження. Відродження з попелу. Літопис вогню.

. . .

Пожежа в Малібу 1983 року почалася не на посушливих схилах, а на узбережжі.

Почалася в суботу, 27 серпня, у маєтку Ніни Ріви за адресою Кліфсайд-драйв, 28150, на одній із найбільш бучних вечірок за всю історію Лос-Анджелеса.

Традиційна літня гулянка вийшла з-під контролю приблизно опівночі.

А вже до сьомої ранку узбережжя Малібу охопило полум'я.

Бо якщо Малібу притаманно горіти, то одній конкретній людині було притаманно підпалити все й піти геть.

СУБОТА, 27 СЕРПНЯ 1983 РОКУ

Частина перша

**ВІД СЬОМОЇ РАНКУ
ДО СЬОМОЇ ВЕЧОРА**

07:00

Ніна Ріва прокинулася, хоч і не розплющувала очей.

Свідомість поверталася повільно, немов лагідно повідомляючи: настав ранок. Ніна лежала в ліжку й у напівсні уявляла себе на воді, мріяла відчутти знайому твердість дошки для серфінгу під грудьми, аж раптом почала пригадувати реальність: увечері в її будинок припхаються сотні людей. І, що гірше, їм усім відомо, якого приниження вона нещодавно зазнала.

Ця думка вкотре обпекла її — ще до того, як Ніна подивилася на світ крізь вії.

Якби вона прислухалася, то почула б, як там, назовні, хвилі розбиваються об скелі — тихо-тихо.

Ніна завжди мріяла про будинок, схожий на той, у якому вони з братами й сестрою вирости на Олд-Малібу-роуд. Пошарпане вітрами бунгало на палях обіч ТОШ, на межі суші й океану. Її гріли спогади про бризки солоної води на шибках, трухляву деревину та іржавий метал, на яких усе трималося. Вона хотіла стояти в себе на терасі й дивитися на припливи, слухати, як унизу голосно розбиваються хвилі.

Але Брендон захотів жити на скелі.

Він сам узяв і купив їм цей особняк зі скла й бетону на скелястому схилі Пойнт-Дюм — на висоті п'ятнадцяти метрів, із крутими східцями та кам'янистим спуском до берега.

Ніна щосили прислухалася до шуму води й не розплющувала очей. А нащо? Чого вона там не бачила?

Брендона в її ліжку не було. Його не було вдома. Його навіть не було в Малібу. Він був у готелі в Беверлі-Гілз, там, де рожева ліпнина й зелені пальми. Найімовірніше, у цю вранішню пору він спросоння обіймає Керрі Сото. А коли прокинеться, найімовірніше, своєю здоровенною лапою відгорне їй волосся й поцілує в шию. А тоді, найімовірніше, вони вдвох почнуть збирати валізи, щоб їхати на Відкритий чемпіонат США з тенісу.

Тьху.

Ніна не проклинала Керрі Сото за те, що та відбила в неї чоловіка. Хорошого чоловіка відбити неможливо. Керрі Сото — не злодійка. Це Брендон Рендалл — зрадник.

Це через нього Ніна Ріва потрапила на обкладинку «Now This» від 22 серпня — потрапила під заголовком «Розбите серце Ніни: покинута половинка золотого американського подружжя».

А далі — ціла стаття, присвячена тому, як її чоловік, відомий тенісист, пішов від неї заради коханки — відомої тенісистки.

Утім, на обкладинку гріх нарікати. Редакція десь дістала світлинку з її цьогорічної фотосесії на Мальдівах. Ніна в класичному бікіні кольору фуксії. У неї темно-карі очі й густі брови. Довге каштанове волосся, помітно вигоріле на сонці, трохи мокре й від природи хвилясте. І, звісно ж,

Малібу охоплює полум'я.

З Малібу таке часто трапляється.

Рівнинами Середнього Заходу прокочуються торнадо. Південні штати потерпають від повеней. Біля Мексиканської затоки лютують урагани.

А Каліфорнія горить.

Полум'я не раз охоплювало цей край, коли за п'ять століть до нашої ери тут жило плем'я чумаші. І в 1800-х, коли сюди прийшли іспанські колонізатори. І 4 грудня 1903 року, коли ділянкою, яка зараз називається Малібу, володіли Фредерік і Мей Рінджі, — тоді полум'я охопило тридцять миль узбережжя та знищило їхній вікторіанський будиночок на пляжі.

Полум'я охоплювало Малібу в 1917 і 1929, коли сюди вже дісталися перші кінозірки. У 1956 і 1958 — коли до берегів Малібу звідусіль стікалися лонгбордисти й кралечки в купальниках. У 1970 і 1978, коли в його каньйонах оселилися хіпі.

Полум'я охоплювало Малібу в 1982, 1985, 1993, 2003, 2007 і 2018. І це не враховуючи регулярних малих пожеж.

Малібу притаманно горіти.

. . .

Сьогодні на в'їзді сюди стоїть знак з написом «Малібу: 43 кілометри мальовничої краси». Містечко, затиснуте між океаном і горами, витяглося узбережжям майже на сорок вісім кілометрів. По всій довжині його перетинає Тихоокеанське шосе, воно ж ТОШ.

На захід від ТОШ — довжелезна низка пляжів, що їх омивають кришталево-блакитні води Тихого океану. Обабіч шосе, змагаючись за ліпший краєвид, тісняться довготелесі будинки. Берегова лінія порізана, скеляста. Хвилі бадьорі, пінисті. У повітрі пахне сіллю.

На сході від ТОШ — неосяжні посушливі гори. Тут горизонт заповнюють усі відтінки брунатного: пустельні чагарники, поодинокі дерева, крихкий підлісок.

Це земля засухи. Порохова бочка. Подих вітру — її благословення і її прокляття.

Гарячі потужні вітри Санта-Ана, що дмуть із внутрішньої частини материка до узбережжя, завиграшки перетинають долини й перемахують через гори. За легендою, ці вітри — посланці хаосу та розрухи. Але насправді вони — каталізатори.

Найменша іскра в посушливому лісі може перерости у геєну вогненну. Червоно-помаранчеві язички полум'я пожирають усе на своєму шляху, вивергають густий чорний дим, що затягує собою небо й затьмарює сонце. Попіл кружляє і падає, немов сніг.

Місцева рослинність — кущі, чагарники, дерева, — як і місцеві оселі — будинки, особняки та бунгало, а також ранчо, виноградники й ферми, — іде з димом, залишаючи по собі лише випалену землю.

Світанок Малібу

Але ця земля — знову молода, готова дати життя чомусь новому.

Винищення. А тоді — відродження. Відродження з попелу. Літопис вогню.

. . .

Пожежа в Малібу 1983 року почалася не на посушливих схилах, а на узбережжі.

Почалася в суботу, 27 серпня, у маєтку Ніни Ріви за адресою Кліфсайд-драйв, 28150, на одній із найбільш бучних вечірок за всю історію Лос-Анджелеса.

Традиційна літня гулянка вийшла з-під контролю приблизно опівночі.

А вже до сьомої ранку узбережжя Малібу охопило полум'я.

Бо якщо Малібу притаманно горіти, то одній конкретній людині було притаманно підпалити все й піти геть.

СУБОТА, 27 СЕРПНЯ 1983 РОКУ